

în pântecel muierii îngrecate, așa nu știi lucrurile lui Dumnezeu, oricâte va face.

6. Dimineața samănă sămânța ta, și seara să nu înceate mâna ta, că nu știi ce mai vârtos va rodi aceasta sau aceea, și de vor rodi amândoa mai bine va fi.

7. Și dulce e lumina, și bine ochilor a vedea soarele.

8. Că de va trăi ani mulți omul, și întru toți aceștia să va veseli; însă să-și aducă aminte de zilele întunecului, că foarte multe vor fi, tot ce vine deșertăciune este.

9. Veselește-te, tinărul, în tinerețile tale, și cu ceale bune să se desfăteze inima ta în zilele tinerețelor tale, și umblă în căile inimii tale fără de prihană, și nu după vederea ochilor tăi, și să știi că pentru toate acestea te va aduce Dumnezeu la judecată.

10. Și depărtează mâniia de la inima ta și gonește răul de la trupul tău, că tinerețile și nebuniia deșertăciune sânt.

CAP 12

De Dumnezeu să-ți aduci aminte în tinerețe mai înainte, până a nu veni bătrânețele și, mai pre urmă, moartea, și fiind toate deșertăciune, păzește poruncile lui Dumnezeu, că de toate va cere samă.

1. i-ți ado aminte de făcătorul tău în zilele tinerețelor tale, mai înainte de ce vor veni zilele răutății, și să vor apropiia anii, întru care vei zice: „Nu este mie întru aceștia voie”.

2. Mai înainte de ce să va întuneca soarele și lumina și luna și stealele, și să vor întoarce norii după ploaie.

3. În zioa în care să vor clăti păzitorii casii, și să vor cutremura bărbății puterii, și vor înceta ceale ce macină, că s-au împuținat și să vor întuneca ceale ce văd în gauri.

4. Și vor închide ușile în uliță întru

slăbiciunea glasului ceii ce macină, și să vor scula la glasul pasării, și vor smeri toate featele cântării.

5. Încă și din înălțime vor vedea, și va fi spăimântare în cale, și va înflori amigdalul, și să va îngrășea lăcusta, și să va răsipi chiparosul, că va merge omul în casa veacului său și vor încunjura pre uliță cei ce plâng.

6. Mai înainte de ce să va rumpe funea argintului și să va zdrobi floarea aurului, și să va sparge vatra la izvor și să va învărti roata la groapă,

7. Și mai înainte de ce să va întoarce țărâna în pământ, precum au fost, și duhul să va întoarce la Dumnezeu, Cel ce l-au dat pre el.

8. Deșertăciunea deșertăciunilor, zis-au Eclisiastul, toate sânt deșertăciune.

9. Și fiindcă de prisosit s-au făcut Eclisiastul înțelept, și au învățat pre om știință, și urechiia au cercat frumseța pildelor mult.

10. Au cercat Eclisiastul ca să afle cuvintele voiei și să scrie drept cuvintele adevărului.

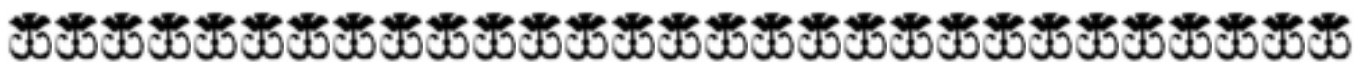
11. Cuvintele înțelepților, ca strămurările și ca cuiele înfocate, care din tocmeale s-au dat de la un păstoriu.

12. Și mai mult decât acestea, fiul meu, ia aminte: Că a face cărți multe nu este sfârșit, și cugetarea cea multă este osteneală trupului.

13. Sfârșitul cuvântului tot auzi-l? Teame-te de Dumnezeu, și poruncile Lui le păzește, că aceasta este tot omul.

14. Că toată fapta o va aduce Dumnezeu la judecată, cu tot lucrul trecut cu vederea, ori bun, ori rău fie (a).

14. (a) În cea veachie să află: La Eclisiast cea de săvârșit, ca la niște mari, și desăvârșit pune învățătura.

CÂNTAREA LUI SOLOMON

Cuvânt înainte

 u fost critici carii zicea că această cântare nu trebuie să se puie întru dumnezeieștile Scripturi, pentru că numele lui Dumnezeu într-înșă necăiri nu să pomenește, și lucrul despre care să grăiaște nu sfânt, ci lumesc este, nici să veade că Solomon au fost însuflat cu Duh prorocesc. Împrotiva acestora, Teodoret, în Cuvântul înainte la Cântarea Cântărilor, bine pune înainte predaniia besearicii, cum că la jidovi în tot veacul întru cărțile ceale de la Dumnezeu însuflate au fost priimită, și toată besearica totdeauna întru Scripturile ceale dumnezeiești o au numărat. Și aceasta luminat este că supt numele mirelui totdeauna Hristos să înțaleage, cu carele sufletul cel sfânt cu iubire curată dorește să se desfăteze; și acesta este dorul lui cel mai mare, care întru această cântare să arată, ca fără de despărțire să se unească cu iubitul său și cu el să se desfăteze, și aceasta este iubirea cea curată, carea pururea stăpânește. Că acolo caută cuvintele ceale de la început ale cântării aceștia:

„Sărute-mă cu sărutarea gurii sale”. Aceasta este simțirea sufletului cucearnic și a iubirei ceii desăvârșită, dintru aceasta sânt laudele ceale de atâtea ori poftorite ale iubitului, care sufletului celui înalt, sau besearicii, încât cuprinde sufletele ceale cucearnice, să cuvin, nu celor ce să tăvălesc în păcate: „Iată, tu frumoasă ești, iubita mea, iată, tu frumoasă ești”. Iară cuvintele surorii și a frățiorului, duhovnicește, nu după iubirea cea necurată, trebuie a le înțeleage.

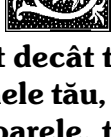
Titulușul cărții arată cine este scriitorul cărții. „Cântarea Cântărilor lui Solomon” s-au zis pentru că au fost foarte frumoasă cântare, întru carea Solomon foarte frumos scrie cereasca iubire și unirea lui Hristos și a besearicii.

Însă de să vor socoti după slovă cuvintele cântării, care mirele de mireasă le grăiaște, adecă cum că capul ei este ca Muntele Carmilului, ochii aseamenea lacurilor, nasul ca un turn, dinții ca turmele oilor, nimic mai urât nu s-ar putea închipui. Pentru aceea, cuvintele acelea de la înțeleagerea cea trupească la cea duhovnicească trebuie a le muta.

CAP 1

Această cântare toată e în taină, plină de necuprinsa dragoste a lui Hristos cătră mireasa Sa, și iarăși a mireasii cătră Hristos, Mirele său.

1. ărute-mă cu sărutarea gurii sale! Că mai bune sânt țitele tale decât vinul.

2. și mirosul mirurilor tale mai mult decât toate mirosurile. Mir vărsat este numele tău, pentru aceea te-au iubit pre tine fecioarele, trasu-te-au dinapoi.

3. La mirosul mirurilor tale vom alerga. Băgatu-m-au împăratul în cămara sa, bucura-ne-vom și ne vom veseli de tine, iubi-vom țitele tale mai mult decât vinul, dreptatea te-au iubit pre tine.

4. Neagră sânt și frumoasă featele Ierusalimului, ca sălașele lui Chidar, ca corturile lui Solomon.

5. Nu vă uitați la mine, că m-am înnegrit, că m-au ars soarele, fiii maicii mele s-au războit asupra mea, pusu-m-au păzitoare în vii, viia mea nu o am păzit.

6. Spune mie, o, tu, pre carele iubeaște sufletul meu, unde paști? Unde ți-ai pus lăcașul întru amiazăzi, ca să nu fiu ca ceaea ce rătăcește după turmele priiatinilor tăi?

7. De nu te cunoști pre tine, cea frumoasă întră muieri, ieși tu pre urma turmelor, și paște iadele tale lângă sălașele păstorilor.

8. Cu călărimea în carăle lui Faraon te-am asemănat pre tine, iubita mea!

9. Cât de frumoase sânt obrazele tale, ca ale turturealei, grumazul tău ca mărgealele scumpe.

10. Asemănări de aur vom face ție, cu flori de argint.

11. Până e împăratul în culcușul său, nardul meu dat-au mirosul său.

12. Mănunchiu de stactie, frățiorul meu mie, întră țitele mele va petrece.

13. Strugur din Chipru e frățiorul meu mie, din viile Engadi.

14. Iată, frumoasă ești, iubita mea, iată,

frumoasă ești, ochii tăi porumbi!

15. Iată, bun ești, frățiorul meu, și înfrumsătat!

16. Patul nostru este umbros, și grinzile noastre de chedru, podurile caselor noastre de chiparos.

CAP 2

Mirele pre sine și pre mireasă arată cum este.

1. u, floarea câmpului, crinul văilor.

2. Ca crinul întră spini, așa e iubita mea întră feate.

3. Ca mărul întră leamnele pădurii, așa e frățiorul meu întră feciori, supt umbra lui am dorit și am șezut, și dulce e rodul lui în gâtlejul meu.

4. Băgați-mă în casa vinului, grămădiți preste mine dragoste.

5. Întăriți-mă cu miruri, clădiți-mă cu meri, că sânt rănită de dragoste.

6. Stânga lui supt capul meu, și dreapta lui mă va îmbrățișa.

7. Juratu-v-am pre voi, featele Ierusalimului, pre puteri și pre țăriile țarinii, să nu deștepțați, nici să sculați pre iubita, până când va vrea ea.

8. Glasul frățiorului meu, iată, el vine sărind preste munți, săltând preste dealuri.

9. Aseamenea este frățiorul meu căprioarei sau puiului de cerb pre munții lui Vetil; iată, el stă după păreatele nostru privind pre ferestri, uitându-să prin mreji.

10. Răspunde frățiorul meu și zice mie: Scoală-te, vino, iubita mea, frumoasa mea, porumbița mea!

11. Că, iată, iarna au trecut, ploaia s-au dus și au mers la sine.

12. Florile s-au ivit pre pământ, vreamea pleavilii au sosit, glasul turturealii s-au

auzit în pământul nostru.

13. Smochinul au scos mugurii săi, viile înfloresc și dau miros, scoală, vino, iubita mea, frumoasa mea, porumbița mea, și vino!

14. Tu, porumbița mea, întru acoperemântul pietrii, lângă zidul cel dinainte, arată-mi fața ta, și mă fă să auz glasul tău, că dulce e glasul tău și fața ta frumoasă.

15. Prindeți-ne noao vulpile ceale mici, care strică viile, și viile noastre înfloresc.

16. Frățiorul meu mie și eu lui, cel ce paște întră crini.

17. Până ce va înceta zioa și să vor pleca umbrele, întoarce-te, frățiorul meu, și te aseamănă căpriorului sau puiului de cerb în munții văilor.

CAP 3

Mireasa să odihnească după ce au aflat pre mire.

1. n patul meu noaptea am căutat pre carele iubește sufletul meu, căutatu-l-am și nu l-am aflat, strigatu-l-am și nu m-au auzit.

2. Scula-mă-voiu, dară, și voiu încungiura cetatea, în târguri și pre ulițe voiu căuta pre carele iubește sufletul meu, căutatu-l-am pre el și nu l-am aflat, strigatu-l-am și nu m-au auzit.

3. Aflatu-m-au străjile, care încungiură prin cetate: „Au, doară, ați văzut pre cel ce iubește sufletul meu?”

4. Puțin trecând de la ei, am aflat pre carele iubește sufletul meu, ținutu-l-am și nu l-am lăsat, până nu l-am băgat în casa maicii mele, și în cămara ceii ce m-au zămislit.

5. Juratu-v-am pre voi, featele Ierusalimului, pre puteri și pre țăriile țarinii, să nu deșteptați, nici să sculați pre iubita, până când va vrea ea.

6. Cine easte acesta care să suie din pustie, ca buciumul fumului tămâiată smirnă și tămâie din toate pravurile făcătorului de mir?

7. Iată, patul lui Solomon: șeasăzeci de putearnici împregiurul lui din cei tari ai lui Israil.

8. Toți fiind sabie, învățați la războiu, bărbatului sabia sa, preste coapsa sa, pentru frica nopții.

9. (a) Pat și-au făcut și e împăratul Solomon din leamnele Livanului.

10. Stâlpii lui i-au făcut de argint și căpătâiul lui de aur, suișul lui de porfiră, înlăuntru lui, cu pietri așternut, dragostea de la featele Ierusalimului.

11. Ieșiți, featele Sionului, și vedeți pre împăratul Solomon cu cununa cu carea l-au încununat pre el muma lui în zioa nuntei lui și în zioa veseliei inimii lui.

9. (a) Grece. *foreion*, unii pat, alții tron sau jilț, alții leptică sau lectică, alții car domnesc tâlmăcesc cuvântul acesta; iară din firea sa, *foreion*

CAP 4

Frumseța mireasii.

1. ată, frumoasă ești, iubita mea, iată frumoasă ești; ochii tăi, porumbiță, afară de tăcearea ta. Părul tău, ca turmele caprelor celor descoperite din Galaad.

2. Dinții tăi, ca turmele celor tunsă (a), care s-au suit din scaldătoare, toate geameni nasc și stearpă nu easte întru eale.

3. Ca funea cea roșie buzele tale, și vorba ta frumoasă ca coajea rodului mărilor tău (b), afară de tăcearea ta.

4. Grumazul tău, ca turnul lui David cel zidit în Talpiot, o mie de scuturi acățate împrejurul lui, toate aruncăturile celor tari.

5. Doao țite ale tale, ca doi pui geameni de căprioară, carii pasc în crini.

6. Până va lumina zioa și vor scădea umbrele, duce-mă-voiu la Muntele Smirnei și la Dealul Livanului.

7. Toată frumoasă ești, iubita mea, și întinăciune nu easte întru tine.

8. Vino din Livan, mireasă, vino din Livan, veni-vei și vei trece de la începutul credinții (v), de la capul Sanirului și al Ermonului, de la peșterile leilor, de la munții pardoșilor.

9. Prins-ai inima, sora noastră, mireasă, prins-ai inima cu unul din ochii tăi și cu un șir de la grumazii tăi.

10. Cât de frumoase s-au făcut țitele tale, sora mea, mireasă? Mai frumoase sânt țitele tale decât vinul, și mirosul hainelor tale mai mult decât toate mirosurile?

11. Faguri ce pică sânt buzele tale, mireasă, miiare și lapte e supt limba ta, și mirosul hainelor tale ca mirosul Livanului.

12. Grădină închisă e sora mea, mireasa, grădină închisă, izvor pecetluit.

13. Odraslele tale, grădină cu rodii, cu rod din măguri, chipri, cu narduri.

14. Nard și șofran, trestie și scortșoară, cu toate leamnele Livanului, smirnă și aloi, cu toate mirosurile ceale de frunte.

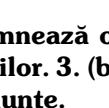
15. Izvor de grădină și fântână de apă vie, carea cu răsunet curge din Livan.

16. Scoală-te, vântule cel de la miază-noapte, și vino, boarea cea de la amiază, și suflă prin grădina mea, și să curgă mirosurile!

CAP 5

Mirele vine în grădina mireasii.

1. ogoare-să frățiorul meu în grădina sa, și să mănânce din rodul poamelor sale.

2. întrat-am în grădina mea, sora mea, însămnează ori pat, ori scaon, cu care te porți; 2. (a) Oilor. 3. (b) Obrazul tău. 8. (v) Jidovește: Amon, un munte.

mireasă, cules-am smirna mea cu mirosurile meale, mâncat-am pâinea mea cu miirea mea, beut-am vinul meu cu laptele meu; mâncați, priiatini, și beați și vă îmbătați, fraților!

3. Eu dorm și inima mea priveghiază, glasul frățiorului meu bate la ușă: „Deșchide-mi, sora mea, iubita mea, porumbița mea, săvârșita mea, că s-au umplut capul meu de roao și părul meu de picături de noapte”.

4. Dezbrăcatu-m-am de haina mea, cum mă voiu îmbrăca cu ea? Spălat-am picioarele meale, cum le voiu întina?

5. Frățiorul meu băgat-au mâna sa pre gaoră și pântecelul meu s-au turburat spre el.

6. Sculatu-m-am eu să deșchiz frățiorului meu, din mâinile meale au picat smirnă, deagetele meale pline sânt de smirnă.

7. Pus-am mâinile meale pre încuietore, și am deșchis frățiorului meu, iară frățiorul meu au trecut; sufletul meu s-au topit de cuvântul lui, căutatu-l-am pre el, și nu l-am aflat, strigatu-l-am, și nu m-au auzit.

8. Aflatu-m-au străjuitorii cei ce încunjură cetatea, bătutu-m-au și m-au rănit, luatu-mi-au brobodealnicul meu de la mine păzitorii zidurilor.

9. Juratu-v-am pre voi, featele Ierusalimului, pre puteri și pre țăriile țarinii, de veți afla pre frățiorul meu, spuneți lui că rănită de dragoste sânt eu.

10. Cum (a) frățiorul tău de frățior? Cea frumoasă întră muieri? Cum frățiorul tău de frățior? Pentru că așa ne-ai jurat.

11. Frățiorul meu e alb și rumen, ales din zeci de mii.

12. Capul lui, aur lămurit, părul lui, brazi, negru ca corbul.

13. Ochii lui, ca porumbițele la plinirea apelor, spălate cu lapte, șezind la mulțimea apelor.

14. Obrazele lui, ca năstrăpile ceale de miro, care slobod miro, buzele lui, crini care pică smirnă plină.

15. Mânile lui, verigi de aur pline de tarsis, pântecelul lui, tablă de elefant preste piază de sapfir.

16. Pulpele lui, stâlpi de marmure în temeuri de aur.

17. Fața lui ca Livanul, aleasă ca chedrii, grumazii lui, dulceață, și tot dor. Acesta e frățiorul meu, acesta e iubitul meu, o, featele Ierusalimului.

18. Unde s-au dus frățiorul tău, cea frumoasă întră muieri, încăt au căutat frățiorul tău, și-l vom căuta pre el împreună cu tine?

CAP 6

Mirele să întoarce și spune frumseța mireasii.

10. (a) Să osăbeaște. 3. (a) Taberile. 6. (b) Obrazul. 9. (v) Taberile.

CAP 5 ȘI 6

1. rățiorul meu s-au pogorât în grădina sa, la năstrăpile miro-sului, să pască în grădini și să culeagă crini.

2. Eu, frățiorului meu, și frățiorul meu, mie, cel ce paște întră crini.

3. Frumoasă ești, iubita mea, ca bunăvoința, mândră ca Ierusalimul, cumplită ca ceale rânduite (a).

4. Întoarce-ți ochii tăi de la mine, că ei mi-au dat aripi, părul tău, ca turmele caprelor care s-au suit de la Galaad.

5. Dinții tăi, ca turmele celor tunse, care s-au suit de la scaldătoare, și toate au fii geameni, și stearpă nici una nu easte întră eale.

6. Ca o funișoară roșie, buzele tale, și graiul tău, frumos ca coaja rodiei mărului tău (b), afară de tăcearea ta.

7. Șeasăzeci sânt împărătease și optzeci țititoare și tinereale fără de număr.

8. Una easte porumbița mea, cea desăvârșită a mea, una easte maicii sale, aleasă ceii ce o au născut pre ea, văzutu-o-au pre ea featele și o au fericit împărăteasele și țititoarele, și o vor lăuda pre ea.

9. Cine easte aceasta care să iveaște ca zorile, frumoasă ca luna, aleasă ca soarele, cumplită (v) ca ceale rânduite?

10. În grădina nucului m-am pogorât ca să văz odraslele părului, să văz, oare, înflorit-au viia, înflorit-au rodiile, acolo voiu da țitele meale ție.

11. Nu au cunoscut sufletul meu, pusu-m-au în carăle lui Aminadav.

12. Întoarce-te, întoarce-te, sunamiteancă, întoarce-te, și să te vedem!

CAP 7

Frumseța mireasii și meargerea ei cu mirele în țarină.

1. e veți vedea la sunamiteanca care vine ca ceatele taberilor? Cât de frumoși sânt pașii tăi cu încălțămintele tale, fiica lui Nadav? Închieturile coastelor tale sânt aseamenea lanțurilor de aur, ceale făcute de mâini de meșter.

2. Buricul tău, clondiriu oblu, nicidecum lipsindu-să de amestecătură, pântecelul tău, stog de grâu îngrădit cu crini.

3. Doao țite ale tale, ca doi pui geameni de căprioară.

4. Grumazul tău, ca un turn de elefant, ochii tăi, ca lacurile în Esevon, în porți de mulțime de feate, nasul tău ca turnul Livanului, care caută spre Damasc.

5. Capul tău preste tine ca Carmilul, și cosițele capului tău ca mohorâtul împărat legat întră călcători.

6. Cât de frumoasă ești și cât de dulce, iubită, întră desfătăciunile tale!

7. Aceasta e mărimea ta, asemănatu-te-ai finicului, și țitele tale strugurilor.

8. Zis-am: „Sui-mă-voiu în finic, ținea-mă-voiu de vârurile lui”, și vor fi țitele tale ca strugurii viei, și mirosul nasului tău ca mearele.

9. Și gâtlejul tău, ca vinul cel bun, cel ce merge la frățiorul meu spre bună îndreptare, destulu-i buzelor mele și dinților.

10. Eu, frățiorului meu, și la mine, întoarcerea lui.

11. Vino, frățiorul meu, să ieșim la țarină, să mânem în sate.

12. Să mâncăm la vii, să vedem de au înflorit viia, florile fac rod? Înflorit-au rodiile? Acolo voiu da țitele mele ție.

13. Mandragorele au dat miros, și la ușile noastre tot fealiul de poame, noao și vechi, frățiorul meu, ț-am ținut ție.

CAP 8

Darul mireasii, dragostea și desfătarea ei.

1. **G**ine te va da mie pre tine, frățiorul meu, cel ce sugi țitele maicii mele, ca să te aflu afară și să te sărut, și mai mult nime să nu mă defaime?

2. Apuca-te-voiu și te voiu băga în casa maicii mele și în cămara ceii ce m-au zemislit; acolo mă vei învăța și te voiu adăpa cu vin mirositoriu de la curgerea rodiilor mele.

3. Stânga lui supt capul meu, și dreapta lui mă va îmbrățișa pre mine.

4. Juratu-v-am pre voi, featele Ierusalimului, pre puteri și pre țăriile țarinii, să nu deșteptați și să nu sculați pre iubita mea,

7. (a) Aceasta ca o nimica nu să va socoti, ca cum ar zice că toată bogăția mai puțin este decât

până ce va vrea ea.

5. Cine e aceasta carea să suie albită, înflorită, răzământu-să pre frățiorul său? Supt măr te-am deșteptat pre tine, acolo cu dureri te-au născut maica ta, acolo au cuprins durerile nașterii pre ceaa ce te-au născut pre tine.

6. Pune-mă ca o peceate pre inima ta, ca o peceate pre brațul tău, că tare easte ca moartea dragostea, grea ca iadul, râvna, aripile ei, ca aripile focului, cărbuni înfocați, flacărele ei.

7. Apă multă nu va putea stânge dragostea, și râurile nu o vor îneca pre ea, de va da omul toată avuția casii sale pentru dragoste (a), cu defăimare să va defăima.

8. Sora noastră mică easte și țite nu are, ce vom face sororii noastre în zioa în carea să va grăi pentru ea?

9. De easte zid, să zidim preste el băști de argint, și de easte ușă, să o blănim cu scânduri de chedru.

10. Eu sânt zid, și țitele mele ca turnurile, eu eram înaintea ochilor lui aflând pace.

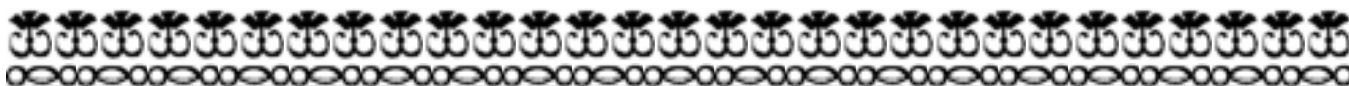
11. Vie au avut Solomon în Veelamon, dat-au viia sa păzitorilor, omul va aduce pentru roada ei o mie de arginți.

12. Viia mea e înaintea mea, o mie lui Solomon, și doao sute celor ce păzesc rodul ei.

13. Cel ce șezi în grădini când priiatinii iau aminte, glasul tău auzit fă-l mie.

14. Fugi, frățiorul meu, și te aseamnă cu căprioara sau cu puiul cerbului în munții mirositurilor!

dragostea, dragostea mai de mare preț easte decât toată bogăția.

PROROCIA LUI ISAIIA

Cuvânt înainte

Isaiia, de la anul 25 sau 26 a lui Oziia, împăratului lui Iuda, până la începutul lui Manase, au prorocit; și pentru aceaea, în osăbite vremi au scris prorociile sale, din vița împăraților lui Iuda au fost născut și supt Manase au săvârșit mucenicia. Întru o carte au cules prorociile sale ceale făcute supt Oziia, Ioatan, Ahaz și supt Iezechiia. Ceale cinci capete dintâiu cuprind prorocia cea de supt Oziia. Vederea cea din capul 6, supt Ioatan, ceale ce urmează apoi până la capul 15, supt Ahaz, apoi în cealealalte capete să cuprind descoperirile ceale făcute supt Iezechiia și supt Manase. Cum că din porunca lui Manase ar fi fost tăiat cu firezul Isaiia predaniia jidovilor easte cu scrisorile părinților celor de demult întărită, carii de Isaiia tâlcuiesc cuvintele lui Pavel din Cartea cătră evrei, cap 11, stih 37, unde grăiaște de goanele sfinților: „Hierestuitu-s-au”. Întruparea Domnului Hristos, nașterea, propoveduirea și moartea așa de luminat mai înainte o spune, cât de Sfinții Părinți bine să numeaște proroc evanghelicesc.